

[Kjølgaard]

for importen. Det kan virke lidt deprimerende en gang imellem, men tilsyneladende skal vi meget længere ud i økonomisk uføre, end vi allerede er. Vi skal åbenbart være endnu fattigere og så langt ude, at vi kommer til at ligne et herskabshjem, der har kendt bedre tider, inden vi kan blive enige om at gøre noget effektivt.

Befolkningen undrer sig gang på gang over, at vi har tid til mexikanerdebat og kulturdebat og udenrigspolitiske debatter og den slags og bare lader de økonomiske problemer forblive uløste. Hvilke resultater vil der da komme ud af debatten i dag? Hvilke resultater eller muligheder for resultater har fremskridtspartiet forestillet sig ved anmeldelsen af forespørgslen den 23. november?

Har man forestillet sig, at vi kunne få regeringen til at afgive et løfte om, at man lidt efter lidt vil give den danske produktion bedre vilkår og friere forhold i det hele taget end i dag? Det er forhold, vi gang på gang har stillet forslag om. Eller har man forestillet sig, at regeringen skulle røbe, hvilke sne-dige former for nye skatter og afgifter den agter at komme frem med i den nærmeste fremtid? Eller er fremskridtspartiet efterhånden blevet så interesseret i den danske industris forhold, at man vil være med til at løse problemer og endog lægge vægt på regeringens vurdering af fremtidens udsigter for dansk industri?

Hvis vi går lidt tilbage i tiden, kan vi måske se lidt af det mønster, der sikkert også vil tegne sig i fremtiden. Efter krigen har Danmark kunnet producere næsten, hvad det skulle være, og i et rimeligt omfang været konkurrencedygtigt. Vi havde engang bilsamlafabriker, vi havde engang fabrikker, der kunne producere motorcykler og regnemaskiner. Vores tekstilindustri blomstrede. Vi kunne bygge skibe, og vi blev en stor søfartsnation. Vores landbrug udviklede sig. Man tog moderne hjælpemidler i brug, brugte kunstgødning osv., og udbyttet pr. hektar blev større og større. Vi havde vinden på ryggen og levede højt. Vores forbrug i såvel den offentlige som den private sektor steg og steg, og vi har efter krigen presset hårdt på for at øge vores levestandard.

Det lykkedes for os. Ved at udnytte vore økonomiske ressourcer til det yderste og mere til har vi fremmet vores egen økonomiske vækst, men det værste er, at vi i høj grad har

gjort det på kredit. Vores underskud på betalingsbalancen er blevet stærkt forøget år for år, og stigningen i inflationen er blevet stadig stærkere. Resultaterne kender vi. Det, der skulle være en god og sund udvikling, er blevet til et ræs med større forbrug, større produktion, højere løn, flere offentlige ydelser, højere skatter og mange andre ting, og det er på en måde tragisk, at vi ved at have for travlt har ødelagt vor egen konkurrenceevne på en række områder. Vi kan ikke mere bygge biler eller producere motorcykler, vi kan dårligt nok bygge skibe i den internationale konkurrence. Og til de skibe, vi har, er der ikke rigtig noget at sejle med til lønnende priser. Mange tankskibe er lagt op. Tekstilindustrien slås med store vanskeligheder på grund af den billigere import. Landbruget kan endnu producere og sælge svin f. eks., men vi har i dag ikke længere råd til at partere dem – det kan englænderne selv gøre for ca. 60 pct. af det, det koster i Danmark.

Vores hensyn til naturen og miljøet har fået en høj prioritet og forøger virksomhedernes omkostninger, og det er næsten lige før det er forbryderisk at have en virksomhed, der som biprodukt producerer spildevand eller støv eller røg. Vi vil ikke have nye virksomheder, f. eks. ikke en PVC-fabrik, for den er farlig for sundheden og for miljøet. Vi forskrækker udenlandske virksomheder – og selvfølgelig også indenlandske – med vores snak om ØD. Vi vil have del i den enorme profit, virksomhederne sidder og skovler sammen, selv om den foregående forespørgselsdebat om virksomhedslukninger tyder på, at virksomhederne tjener for lidt til at kunne overleve. Vores gæld til udlandet vokser af sig selv, hurtigere end den danske produktion, takket være bl. a. forskellen i vores og de långivende landes inflationsrate. Det er den situation, vi befinder os i. Vi er en nation, der er på vej, og vi ved egentlig ikke, hvor vi skal hen. Det skal bare gå hurtigt. Det er ikke så mærkeligt, at mange udlændinge tror, at vores nationalsang er »Vi sejler op ad åen, vi sejler nedad igen«. Det er det, vi har gjort.

Og hvad så med fremtiden? Der er væsentlige dele i den samfundsudvikling, jeg her har omtalt, som en politisk ledelse ikke kan have nogen væsentlig indflydelse på eller gøre sig meget håb om at styre. Det gælder ikke mindst de ydre vilkår, f. eks. råvarepriser, energipriser og eksportmuligheder.